

[Finansministeren.]

enkelte ting, der skulle føres ind på programmet, og det kunne laves med et varsel på få dage. Jeg ville gerne have dette sagt, for jeg synes ikke, at denne misforståelse skal have lov at brede sig alt for meget.

Hermed skal jeg anbefale lovforslaget til fortsat velvillig behandling.

Henry Christensen: Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for hans udførlige bemærkninger og svar. Finansministeren indledte med ligesom gerne at ville have fordelt et ansvar. Jeg mener ikke, der er nogen særlig grund til at starte en diskussion om ansvarsfordelingen. Folketinget har et ansvar for den forløbne udvikling — det vil jeg gerne vedstå, det ønsker mit parti heller ikke at fralægge sig. Det, jeg gjorde nogle bemærkninger om, var virkningerne af den måde, man havde forhandlet på — eller rettere: de løsninger, man var nået frem til under forhandlingerne mellem skiftende finansministre og organisationerne efter regler, som lå uden for den forudsetning eller det princip, som var indeholdt i den nye tjenestemandsløvs af 1958. Når vi gør stillingen op i dag, er det også mit skøn, at vi, alt taget i betragtning, havde stået os bedre, tjent tjenestemændene bedre og overvundet de vanskeligheder, der kunne have været, ved mere stramt at rette os efter bestemmelserne i tjenestemandsløvs § 88. Det kan vi drøfte lidt nærmere under udvalgsforhandlingerne.

Det var endvidere min mening med mine bemærkninger at understrege, at folketingets stilling ikke er let — og jeg tror, at finansministeren indrømmede mig, at den heller ikke var det i den nuværende situation. Hvad enten folketinget måtte komme til det resultat, at finansministeren har været lidt for flot eller lidt for fedtet, er folketingets stilling vanskelig, fordi folketinget ikke kan ændre disse aftaler uden at undergrave finansministerens forhandlingsposition ved fremtidige lejligheder. Det tror jeg ville blive resultatet, og det står vi os vel ved at erkende begge to, hvis vi skal finde en fornuftig løsning på dette spørgsmål.

Vi kunne i den foreliggende situation efter mit skøn kun gøre én eneste ting, nemlig gøre, som vi foreslog, da man havde

lavet en rammeaftale om forbedringer vedrørende ferie, stedtillæg o. s. v. Dengang foreslog vi, at man fordelte det aftalte beløb efter tjenestemandsløvs rammer. Det er sådan set det eneste, vi har kunnet gøre uden at undergrave finansministerens forhandlingsposition.

Det var også baggrunden for vor alvorligt mente opfordring til at nedsætte et bredt udvalg eller en kommission. Da vi fremsatte forslaget, gjorde vi os store anstrengelser for at gøre det klart for den højtærede finansminister, at denne kommission måtte tage de presserende ting ud og klare dem som de første inden for den tidsmæssige ramme, der var givet for det hele. Det er for det første blevet sagt på venstres landsmøde og ved andre lejligheder, og dernæst blev det igen fremhævet her i folketinget under åbningsdebatten af venstres formand, det ærede medlem hr. Erik Eriksen; man kan finde det i tidenden for den 20. oktober i år, sp. 84. Måske må jeg give den høje regering det råd at lytte lidt efter, hvad det ærede medlem hr. Erik Eriksen siger. Jeg tror, vi havde stået os i henseende til at sikre folketinget medindflydelse på disse forhold, hvis man havde fulgt dette råd.

Jeg vil gerne sige, at selv om det blev afvist — hvad jeg ikke syntes var fornuftigt af finansministeren — er der i hvert fald endnu mange presserende problemer tilbage, som stadig begrundes, at der er behov for en kommissionsbehandling, og derfor fastholder vi fortsat dette forslag. Vi tror, det er nødvendigt, at man kommer i gang med at sikre folketinget medindflydelse, for i spørgsmålet om ansvar mener jeg, at folketingets partier skal tage ansvaret i fællesskab. Men vi kan kun for alvor tage ansvaret i fællesskab, hvis man søger frem til sådanne former for fællesskab, at den totale indflydelse ikke i realiteten ligger hos ministeren. Det var de betragtninger, der har ligget bag de af os fremførte synspunkter.

Så takker jeg den højtærede finansminister for, at han nu vil tilstille os det materiale fra det økonomiske råd, der specielt vedrører spørgsmålet om lønefterslæbet; det er rimeligt og rigtigt. Men det må følges op af, at finansministeren åbent erkender, at når man nu kan bryde det princip, at